Quelle: https://manuscripta.at/?ID=31282
Copyright: CC BY 4.0 <img src="https://manuscripta.at/styles/icon_cc_by.png"> Kontakt: Stift Stams   <img src="https://manuscripta.at/styles/universitaets-landesbibliothek-tirol.png" height="48">   <img src="https://manuscripta.at/styles/BMKOES_Logo.svg" height="48">   <img src="https://manuscripta.at/styles/EUnion_POS1.jpg" height="48">

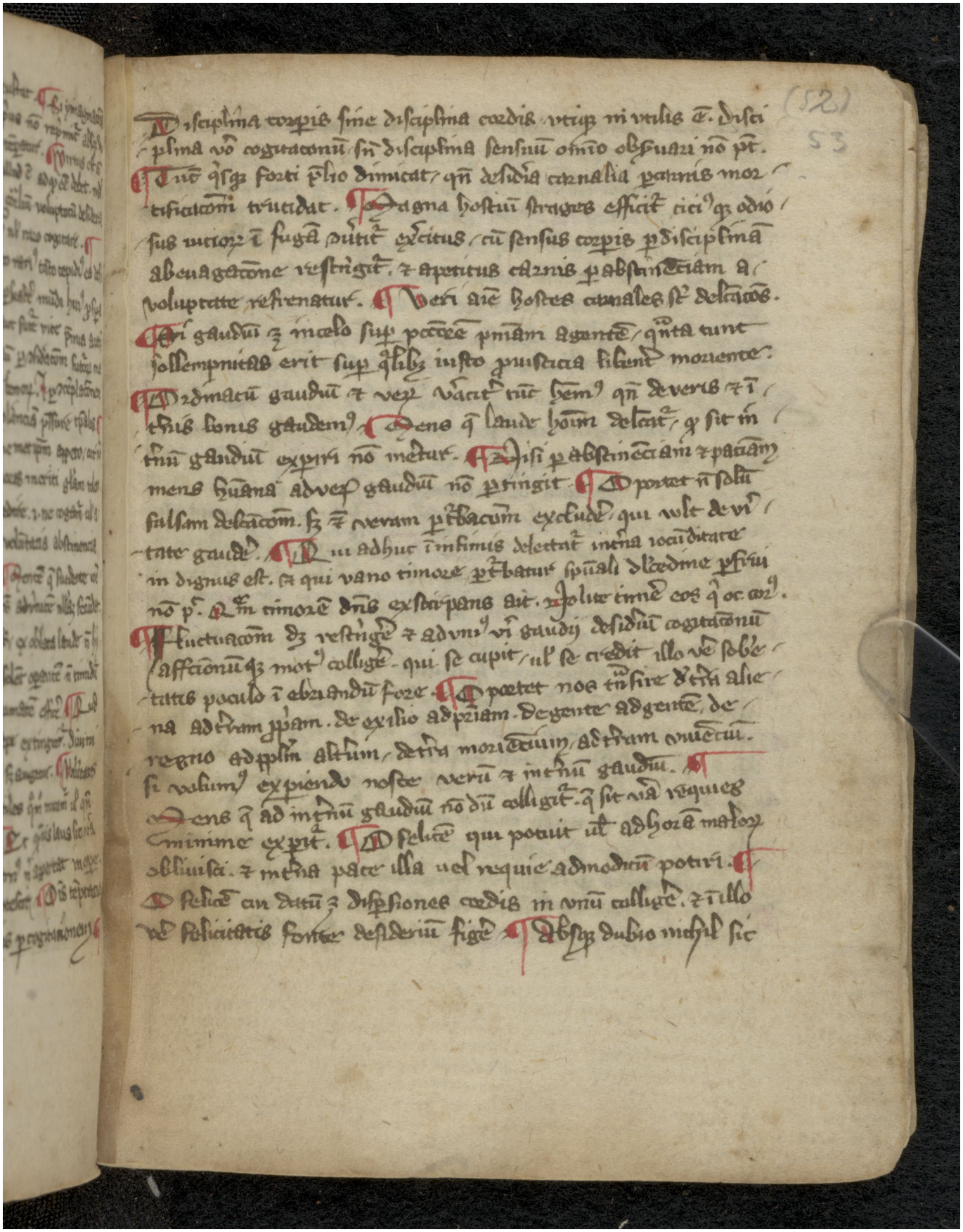

(52)
53

Disciplina corpis sine disciplina cordis, utique inutilis est. Disciplina vero cogitationum sine disciplina sensuum omnino obscuratur non potest.

Quis quisque fortis prelio dimicat, qui desidia carnalia parvis mortificationum truncidat. Magna hostium strages efficit, ici quo odio sus victor in fugam vertit exercitus, cum sensus corpis per disciplinam abcinagcione restringit, et aperitur carnis per abstinenciam a voluptate refrenatur. Veri ac hostes carnales sic deficiunt.

Veri gaudium et merito sup poenae penam agente, quanta tunc sollempnitas erit sup quibus iusto iudicia libenter morientes.

Admirabile gaudium et vere vacat tunc hem qui de veris et bonis bonis gaudem. Gens quae laude hominum delectat, quae sit in tanto gaudium expiri non metuit. Nisi per abstinenciam et paucam mens humana adversus gaudium non pervenit. Deponet in solum falsam delectationem. Sed et veram perfectam excludit, qui vult de veritate gaudere. Nunquam adhuc infimus delectat in mena vocaditate in dignus est. Et qui vano timore perfectus spiritali dilectione perfectus non potest. Non timore domini exsiccans ait. Solite timere eos quos oportet.

Fluctuationem ergo restingere et adunari vi gaudii desiderium cogitationum affectionum quae mortis colligere. Qui se cupit, ut se credit illo vero sobrietatis poculo inebriandum fore. Deponet nos transire de diu alienia ad diam patriam. De exilio ad patriam. De gente ad gente, de regno ad pplin altum, de diu moriturum, ad diem omnium. Si vitium expienda nosse veri et interni gaudii.

Gens quae ad interni gaudium non diu colligit. Quae sit via requies minime expit. Felice qui potuit ut adhoc malorum obliuisci. et mena pace illa uel requie adinodum potiri.

Felicia an diuti et dispsiones cordis in unum colligere. et illo vero felicitatis fonte desiderium figere. Absque dubio nihil sic